

τοῦ ποσοῦ τῶν 40 σελινών ήτον ὥρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ εἰς θάνατον καταδίκη. "Οταν δὲ κατόπιν ἡ Βουλὴ ὥρισε τὴν ἀξίαν μιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρχειν τὴν πρὸς 5 λίρας στερλίνας, οἱ ἔνορκοι περιώριζον τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων πάντοτε εἰς 4 λίρας καὶ 19 σελίνια μόνον. Ἐν ἔτει 1777 μεταξύ ἀλλων συνέβη ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὸ ἔξης ἐπειζόδιον· νεαρά τις γυνή, ἡς ὁ ἀνὴρ βίᾳ καὶ ἀνόμως προσελύφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ νοσητικοῦ, περιῆλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν καὶ μετὰ τῶν δύο τῆς τέκνων ἐκινδύνευε τὸν ἐκ πείνης θάνατον. Ἡμέραν τινὰ ὑπεξήρεσεν ἐκ τινος καταστήματος τεμάχιον χονδροῦ ὑφάσματος καὶ τὸ ἔκρυψεν ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριόν της, ἀλλ' ἵδοισα ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ καταστηματάρχου παρετίρησε τὴν πρᾶξιν της, τὸ ἐπανέδωκεν αὐθῷ. Ἐν τούτοις κατεδιώθη ἐπὶ κλοπῇ· ὅτε δὲ ὁ δικαστὴς τῇ ἀνεκοίνωσε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην της, ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἀπωλέσει τὰς φρένας. Ὁδηγουμένη εἰς τὸν θάνατον ἐκράτει καθ' ὅδὸν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸ εἰςτεῖ μηλάζον βρέφος της. Καὶ ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη μήτηρ ἀπηγχονίθη. Ἐκτοτε μόλις παρῆλθον ἐκατὸν ἔτη, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἥλαζαν καθ' ὅλοκληραν καὶ ὁ κόσμος, οὕτως εἰπεῖν, ἀνεγεννήθη.

5.

"Ως ἡδη ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν, ὁ μωσαϊκὸς νόμος ἡτον ἐξαιρετικῶς αὐστηρὸς κατὰ τῶν θεοκρατικῶν ἐγκλημάτων καὶ διὰ τοῦτο πᾶν εἴδος μαγείας, εἰδωλολατρείας, τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ εἰς τὸν ναὸν εἰσερχομένου ιερέως, τὴν ἀδικαιολόγητον ἀποχρν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἐτιμώρει διὰ θανάτου. Ο φανατισμὸς καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἐπε-

κράτουν εἰς τὴν δημόσην δικαιοσύνην οὐχὶ μόνον τῶν ἀρχαίων Ἐβραίων. Διὸς νὰ τιμωρήσῃ τὴν προσκύνησιν τοῦ χρυσοῦ μόσχου ὁ Μωϋσῆς διέταξε τοὺς Λευΐτας νὰ σφάξουσι 3000 Ιουδαίων. Κατὰ τὸν 3. μετὰ Χριστὸν αἰώνα ἐξέδάρη ἐν Περσίᾳ ζῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἵρεσεως τῶν Μανιχαίων. Ἐνεπα τοῦ θρησκευματός των οἱ χριστιανοὶ ἐθεωροῦντο καὶ κατεδιώκοντο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὡς πολιτικοὶ ἐγκληματίαι. Ἐνετυλίσσοντο λοιπὸν εἰς δέρματα ζώων καὶ ἐρρίπτοντο ὡς βορὰ ἐμπροσθεν τῶν ἀγρίων θηρίων, ἐσταυροῦντο καὶ ἐκάποντο ζῶντες. Πάντας τοῦ ἀρνητισμήσους κατεδίκαζεν ὁ Μωάμεθ εἰς θάνατον. Κατὰ τὸν 9. αἰώνα ἐσταυρώθησαν περὶ τὰς 100,000 Παυλικιανῶν, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ κατὰ παντοίους ἄλλους τρόπους βίᾳ ἐξεμέτρησαν τὸ ζῆν. Πρὸς τούτοις ἀναφέρομεν ἐνταῦθα, ἐν παρόδῳ, τὰ φρικώδη κακουργήματα τῆς ιερᾶς ἐξετάσεως, τὰς σφαγὰς τοῦ Ἀλβα ἐν ταῖς Κάτω Χώραις, τὰς ὄποιας πολλοὶ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν τῶν χρόνων ἐκείνων ἐθεώρουν ὡς πράξεις ὑπὸ ιεροῦ καθήκοντος ἐπιβαλλούσενας. Ἐν Γενεύῃ τῷ 1545 ἀνεφώνησεν ὁ Καλβίνος, ὅτι ἀπητοῦντο νὰ ἐγερθῶσι δύο ἀγχόναι πρὸς θανάτωσιν 700—800 αἱρετικῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἐκείνης. Χωρὶς τέλος πάντων νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἕηρῶς ἀπαριθμοῦντες τὰ ἀναριθμητα κακουργήματα τῆς θρησκευτικῆς βαρβαρότητος, πειθόμεθα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὀλίγων, ὅτι τοὺς μεγίστους τῶν θριάμβων του τὸ ικρίωμα κατήγαγεν ὑπηρεστοῦν τὰς θρησκευτικὰς ἴδεας. Εὕτυχῶς ὅμως οἱ θριάμβοι οὗτοι δὲν θὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ πάλιν, διότι πᾶς λαὸς ἀπαξ ἀπαλλαγεῖς τῆς δεισιδαιμονίας, οὐδέποτε πλέον εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποπέσῃ αὖθις εἰς αὐτήν.

(επειτα συνέχεια.)

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

"Εἶχε γείνει κατακόκκινη, καθ' ὁ διάστημα τὴν παρετίουν ἐγὼ καταγοητευμένος. „Νὰ μὴ Σᾶς κακοφανῆ ὅμως“, ἐψυθύρισε, „διότι ἔβαλα αὐτὸν τὸ μικρὸ προσωπεῖον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· ἢ μητέρα μου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ τίποτε, ἐπειτα ὅμως τὸ ἐπέτρεψεν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦτον καὶ μόνον τὸν ὄρον· καὶ ἐγὼ ἐθύμωσα κατ' ἀρχὰς δι' αὐτὰ τὰ αὐστηρά τῆς μέτρα, ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν μὲ ἀνέφερε κάτι πολὺ σπουδαίους λόγους, ἐνόησα τὰς ἴδεας τῆς.“

— „Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ λόγοι; ήρώτησα.“

— „Ἄχ, κύριε μου!“ ἀπήντησε μὲ δύδυνην. „Ποτέ δὲν θὰ φύγετε ἀπὸ τὸν νοῦν μας, ἀλλ' Ἐσεῖς πρέπει ὅλως διόλου νὰ μᾶς λησμονήσετε· δὲν πρέπει ποτέ πλέον νὰ με ἴδητε, η ἀν με ἴδητε, νὰ μὴ ὑπορέσετε νά με ἀναγνωρίσετε.“

— „Καὶ νομίζετε ὅτι δὲν θὰ ὑπορέσω εὐθὺς κατόπιν νὰ ἀναγνωρίσω αὐτοὺς τοὺς ὀρθίους χαρακτῆρας τοῦ προσώπου Σας, ἀν καὶ δέν μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἴδω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μέτωπόν Σας;“

— „Η μητέρα εἶπεν“, ἀπήντησεν ἡ κόρη, „ὅτι εἶνε ὅλως διόλου αὐτὸν ἀδύνατον· ὅταν μόνον κατὰ τὸ ἡμίσου ἴδη τις ἐν πρόσωπον, εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ μετὰ πάροδον καὶ δλιγίστου χρόνου.“

— „Καὶ διατί τάχα δὲν πρέπει νὰ Σ' ἐπανίδω καὶ νά Σε ἀναγνωρίσω, κόρη μου;“

„Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡρχισε νὰ κλαίῃ· κατόπιν ἐσφιγγέ τὴν χειρά μου καὶ εἴπε:

— „Οχι! αὐτὸν δὲν γίνεται· ἐπειτα, τί τάχα πρὸς ὅμᾶς

ἀν ἀναγνωρίσετε ἡ ὅχι ἐν δυστυχεῖς κοράσιον. . . . . ὅχι! ὅχι! νὴ μητέρα ἔχει δίκαιον· καλλίτερα εἶνε ἔτση.“

„Εἶπα, ὅτι τὸ ταξείδιόν μου δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺν καιρόν, ὅτι πιθανὸν καὶ μετὰ δύο μόνον μῆνας νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους καὶ ὅτι ἡλπίζον νὰ τὴν ἐπανίδω. Ἡρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα, ἀνανεύουσα. Ἐγὼ ἐπέμεινα περισσότερον νά μοι εἴπῃ, διατί νομίζει ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπανίδῃ πλέον.“

— „Αὐτὸ τὸ προαισθάνομαι“, ὑπέλαβεν ἐκείνη, „ὅτι σήμερον Σᾶς βλέπω διὰ τελευταίαν φοράν· πιστεύω ὅτι καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ ζήσῃ ἀκόμη πολὺ, ὁ ίατρός μέ το εἰπε χθές, καὶ ἔτση ὅλα θὰ τελειώσουν. Καὶ ἀν ζήσῃ ἀκόμη ἡ μητέρα μου, ἀμέσως θὰ λησμονήσετε βέβαια. Εσεῖς ἐν δυστυχεῖς, ὡς ἐμέ, πλάσμα.“

„Η δύδυνη τῆς μὲ συνεκίνησε βαθύτατα· τὴν ἔδωκε θάρρος· τὴν ὑπεσχέθην ὅτι δὲν θὰ τὴν λησμονήσω καὶ τὴν ἡνάγκασα νά μοι ὑποσχεθῇ καὶ αὐτή, τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην· ἐκάστου μηνὸς νὰ ἔρχεται εἰς ἐκείνην τὴν πλατεῖαν, διὰ νὰ ὑμπορέσω νὰ τὴν συναντήσω· ἐν δακρύοις μειδῶσα κατένευσεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔτρεφε παρομοίαν ἐλπίδα. „Λοιπὸν ὑγίαινε, καὶ καλήν ἐντάμωσιν“, εἶπον περικλείσας αὐτὴν ἐντὸς τῶν βραχιόνων μου καὶ ἐγχειρίσας αὐτῇ δακτύλιον ἀπλούσ, „ὑγίαινε καὶ ἐνθυμοῦ τὸν φίλον Σου καὶ μὴ λησμόνει τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην τοῦ μηνός!“

— „Καὶ πῶς ἡμπορῶ νὰ Σᾶς λησμονήσω;“ ἀνέκραξεν ἐκείνη ἀτενίζουσα πρὸς ἐμὲ ἐν δακρύοις. „Άλλα ποτέ, ποτέ πλέον δὲν θὰ Σᾶς ἐπανίδω· διὰ παντὸς χωριζόμεθα τώρα.“

„Εγώ δὲν ήμπόρεσα πλέον νὰ κρατηθῶ καὶ ἐφίλησα τὸ ὄραιον στόμα τῆς· ἐκοκάνισεν, ἀλλὰ δὲν ἀντέστη· ἔβαλα εἰς τὸ χέρι της ἐν χαρτονόμισμα ἀρκετῆς ἀξίας· ἐκείνη μὲ παρετήρησε τότε καλά-καλά καὶ ἐσφίγχη πολὺ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, χωρὶς νὰ ἐκστομίσῃ καμμίαν λέξιν. „Τγίαινε λοιπόν!“ τῇ εἶπον καὶ πάλιν, ἐνῶ αὐτὴ ἡ σύχως ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς ἀγκάλης μου. Αὐτὴ ἡ τελευταία τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας στιγμὴ τὴν ἔδωκε θάρρος, καὶ λαβοῦσά με ἡ κόρη διὸ τοῦ βραχίονος μὲ ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας της· τότε ἡ σθάνθην θερμότατον ἐπὶ τῶν γειλέων μου φίλημα. „Τγίαινε διὰ παντός!“ ἀνεψώνησε μετ’ ὁδύνης, ἀπεσπάσθη ἀπ’ ἐμοῦ καὶ ἐψυγεν ἐν σπουδῇ.“

„Ποτὲ πλέον δὲν τὴν ἐπανεῖδον!“ Ἐπὶ τρεῖς μόνον μῆνας διατρίψας ἐν Λονδίνῳ ἐπέστρεψα εἰς Παρίσιον· ἐπῆγα κατὰ τὰς δέκα πέντε ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἰς τὴν γνωστὴν πλατεῖαν, ἐπεριμένα ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν, δὲν ἐφάνη ὅμως ἡ κόρη. Καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ ἀλλού μηνὸς ἔκαμα πάλιν τὸν ἴδιον δρόμον· κατόπιν πολλάκις διέτρεξα τὴν ὁδόν, ὅπου εἶχε με εἰπεῖ, ὅτι κατόπιν, ἔβλεπα τὰς οἰκίας, ἡρώτων περὶ μιᾶς πτωχῆς γερμανίδος καὶ τῆς θυγατρός της, ἀλλ’ οὐδὲν πλέον κατώρθωσα νὰ μάθω περὶ αὐτῶν· εἶχε δίκαιον τὸ ἐράσμιον ἐκεῖνο πλάσμα δταν μοι προεψώνησε: Διὰ παντὸς ὑγίαινε!“

XXVI.

„Η σοβαρότης, μεθ’ ἡς ἐξέμηκεν ὁ Φρέβεν ἵτο πραγματικὸν τοῦτο τοῦ βίου του γεγονός, προεσθίετε νέον κύρος εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, οἵτινες βαθεῖαν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἔτερον φῦλον τῆς συναναστροφῆς, Ἡ Ἰωσηφίνα ἔκλαιε δυνατά, ἀλλὰ καὶ δλαι αἱ λοιπαὶ κυρίαι εἶχον διαρυσμένους τοὺς ὄφθαλμούς. Οἱ δὲ ἄνδρες ἐγίνοντο προϊούσης τῆς διηγήσεως σοβαρώτεροι καὶ προφανῶς ἤκουον μετ’ ἐνδιαφέροντος τὴς ἱστορίαν· μόνος ὁ κύριος Βαρῶνος ἐμειδίᾳ κατὰ παράδοξον τρόπον ἐνίστε, καὶ πότε πότε ὀδει τοῦ ἀγκῶνος τὸν παρακαθήμενον αὐτῷ κύριον φυμφύζων συγχρόνως καὶ μίαν παρατήρησιν. Καὶ ὅταν ὁ Φρέβεν ἐτελείωσεν, ἐξερράγη ὁ ἀβρόφρων οἰκοδεσπότης εἰς καγκασμούς: „Αὐτὸ λέγω ἐγὼ νὰ τὴν γλυτώσῃ κανεὶς εὔκολα ἀπὸ μιὰ βρωμοδουλειά.“ ἀνέκραξε. „Καλέ, ἐγὼ πάντοτε τὸ ἔλεγα, ὁ φίλος μω εἶνε ἔξυπνος ἀνθρωπος! Πώς ὅμως ἔειρει ὁ κατεργάρης νὰ συγκινῇ τὴν γυναίκας! Νά, ἡ γυναίκα μου κάμνει κάτι θρήνους, ἃὸν ὁ παπᾶς νὰ μήν τὴν ἀφησε νὰ κοινωνήσῃ ὡραῖα τὴν ἐφκιασες μὲ τὸν νοῦν. Σου τὴν ἱστορία!“

Τὸν Φρέβεν οἱ λόγοι οὗτοι ἐκ νέου προεβαλον καὶ τὸν ἡνάκιασαν νὰ εἴπῃ μετ’ ἀθυμίας: „Ἀλλά, φίλε μου, Σ’ ἐβεβαίωσα ἡδη, νομίζω, ὅτι οὐδὲν ἐπενόησα καὶ ὅτι μόνην τὴν ἀλήθειαν ἐσκόπουν νὰ εἴπω. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν ἔχεις καμμίαν πλέον περὶ τούτου ἀμφιβολίαν.“

— „Ο Θεὸς φυλάξοι!“ εἶπε γελῶν δ Βαρῶνος καὶ ἐξηκολούθησεν: „ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ κορίτοι τὸ διεσκέδασες ὡραῖα καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἀπόκρυφα ἔκπαμες ἐνα καλὸ διηγηματάκι. Διηγήθηκες ὅμως περίφημα, ἢς αὐτὸ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα.“

„Ηρούριασεν ἐξ ἀγανακτήσεως ὁ Φρέβεν καὶ ὅταν εἶδε τὴν Ἰωσηφίναν περίφοβον καὶ ἀτενῶς προειλωμεῖσαν πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἐνόμισεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἵσως συνεμερίζετο τὴν γνώμην τοῦ καχυπόπτου συζύγου της· ἐλυπεῖτο δὲ διότι ἔχασε τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς ἐνέκα τῶν προστύχων τοῦ φίλου του ἀστείσμῶν. Καὶ εἶπε: „Σὲ παρακαλῶ,

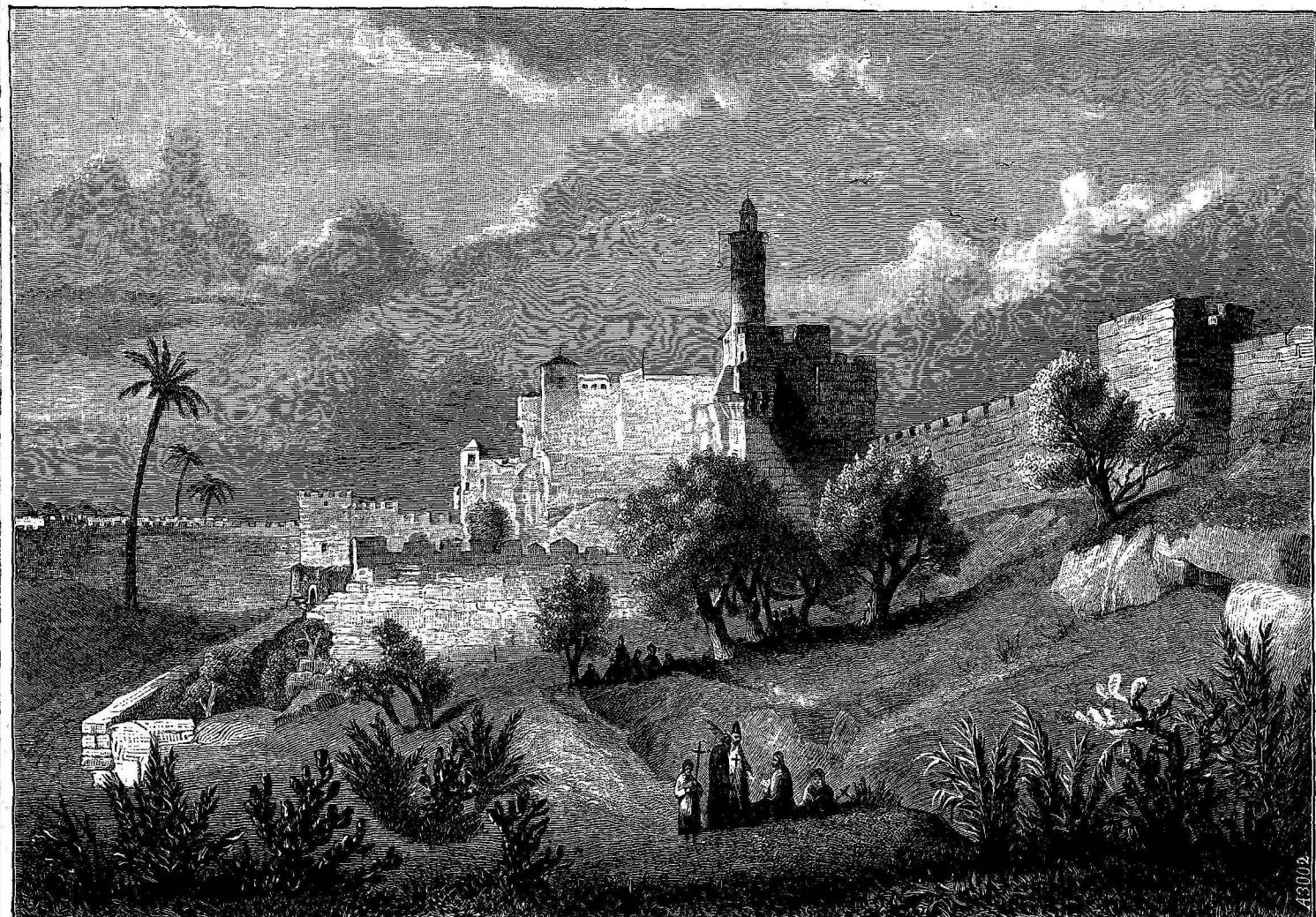
ἀς ἀφήσωμεν πλέον αὐτὴν τὴν ὅμιλαν· ποτέ ὅμως δὲν ἔσχον κατὰ τὸν βίον μου ἀφορμὴν ν’ ἀποκρύψω ἡ νὰ παραμορφώσω τι καὶ δὲν ἀνέχομαι ἀλλοι νὰ μὲ κατηγοροῦν ἀκριβῶς διὰ τὸ ἐναντίον. Τὸ εἶπον ἡδη καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνων, Φάλδνερ, ἐπὶ λόγω τιμῆς, τὰ πράγματα συνέβησαν καθώς τὰ διηγήθην.“

— „Κύρι ἐλέγησον!“ ὑπέλαβεν ἐκεῖνος κροτῶν τὰς χεῖρας. „Τότε Ἐεύ, ἀδελφέ, ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐγένεια καὶ σχολαστικότητα ἔρριψες ἢ τὸν ἀέρα καμμιὰ διακοσαριὰ δραχμαῖς, ποιὸς ἔειρει διὰ ποιὸν καθαρὸν ὑποκείμενον, τὸ ὄποιον κατώρθωσε νὰ Σε δελεάσῃ μὲ μίαν πλαστὴν πτωχείαν καὶ μὲ μίαν ἀρρωστη τάχα μητέρα· καὶ δι’ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἔνα μύνον φίλημα πῆρες. „Ω! τὸν κακόμοιρο! Ετσι νὰ κοροϊδεύσῃς ἢ τὰ Παρίσια ἀπὸ μίαν . . . . .“

Πολὺ πλέον τῆς προτέρας ἐνοχοποιήσεως ἐξηρέθισαν τὸν Φρέβεν ἡ σκαριαστικὴ αὕτη του φίλου του συμπάθεια καὶ οἱ καγκασμοὶ τῶν ἀλλων, οἵτινες εἰς βάρος του ἐπεδοκίμασαν τοὺς ἀστείσμους τοῦ Βαρῶνου. Βαθέως προσβεβλημένος ἀπεφάσισεν εῦθὺς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συναναστροφήν, ὅτε φοβερὸν θέαμα τὸν ὀνειχαίτισε. Ἡ Ἰωσηφίνα, ὡς πτῶμα ὡχρά, ἡγέρθη ἀπὸ τῆς ὑδεσεως τῆς ἡσύχως· ἥθελησε νὰ εἴπῃ τι πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ παρευμὸς κατέπεσε λιπόθυμος ὡς νεκρά. Ἐκπληκτοὶ ἀνηγέρθησαν πάντες, ὅλοι ἐτρεξαν καὶ ἀνήγειραν τὴν ἀναίσθητον Ἰωσηφίναν, οἱ ἄνδρες ἐπηρώτων ἀλλήλους συγκεχυμένοι, πῶς τάχα νὰ γείνη αὐτὸ δέση ἔξαφνα. Ο Φρέβεν ἐκ φόβου, καὶ αὐτὸς μικροῦ δεῖν ἐλιποθύμει, δε Βαρῶνος ἐγόγγυζεν ὑβρεολογῶν καὶ βλασφημῶν αὐτὰ τὰ τρυφερὰ τῶν γυναικῶν νεῦρα, που τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα τὰς προξύβαλλει καὶ ἀμα ἡ ὑπερβολικὴ των ἀξιοπρέπεια δὰ προσβληθῆ, λιγοθυμοῦνε· καὶ ταῦτα αἰτιώμενος δὲ μὲν προεπάθει νὰ καθηγουχάσῃ τὴν συναναστροφήν, ἀλλοτε δε ἐτρεχει πρὸς τὴν γυναικά του· καὶ ὅλοι ἐλάλουν ὅμοι καὶ ἔδιδον τὴν γνώμην των καὶ ἐφώναζον καὶ οὐδεὶς ἤκουε καὶ οὐδεὶς ἐνόει τὸν ἄλλον.

Ἡ Ἰωσηφίνα συνηλθε μετ’ ὅληα τῆς ὥρας λεπτά· παρεκάλεσε νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ δωμάτιον της καὶ ὥρηγήθη ἐκεὶ ὅπδ τῶν γυναικῶν· καὶ ἥρχισαν νὰ προτείνωσιν λατρικὰ καὶ νὰ δηγῶνται μιὰ φωνῆ, ὅτι καὶ ἀλλοτε εἰς τὸ τάδε μέρος συνέβη τὸ ἴδιον, καὶ ἐπὶ τέλους κατήγητησαν εἰς τὸ κοινὸν συμπέρασμα, ὅτι ἡ κυρία Φάλδνερ εἴχε πάρα πολὺ κούρασμῆ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἴχε φροντίσει δι’ ὅλα ἡ ἴδια καὶ ἥτο φυσικώτατον νὰ τῆς ἐλθῇ αὐτὴ ἡ λιγοθυμιά· ἔπειτα τὸ φιλότιμόν της ἐπειράχθη, διότι ἐτρη ἀπρόσεκτα ὡμίλησεν ὁ κύριος Βαρῶνος, ὁ ὄποιος δὲν ἐφέρθη καθόλου καλά, καὶ ἐτση ἐχειροτέρευσεν ἡ κατάστασις τῆς κυρίας Ἰωσηφίνας.

Ο δὲ Βαρῶνος προεπάθει ν’ ἀποκαταστήσῃ την προτέραν τάξιν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοιλάχιστον, καὶ δὲν ἐταυσε προεφέρων πρὸς πάντας οἴνον καὶ προπίνων εἰς τούτου ἡ ἔκείνου τὴν ὑγείαν ἀλληλοδιαδόχως, νομίζων ὅτι κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ καθηγουχάσῃ καὶ θὰ παρηγορήσῃ τοὺς τεταραγμένους φίλους του. „Νὰ ἔειρετε“, ἐλεγεν, „ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ κανέναν ἀλλο πρᾶγμα δὲν προέρχονται, εἰμὴ ἀπὸ τὴν ἀκαταστασίαν τῆς ἐποχῆς μας· κάθε σημαντικὴ γυναικά τοῦ καιροῦ μας εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἀδύνατα νεῦρα, διότι ἀμα ἔχει δυνατὰ νεῦρα δὲν θὰ γίνεται πλέον σημαντική· ἡ κοσμούτης ἀπαιτεῖ καὶ νὰ λιγοθυμοῦν αἱ γυναικες εὔκολα καὶ συχνότατα — ἀπὸ διαβόλου πείραζε γίνονται αὐταῖς ἡ τρέλλαις. Ο Θεὸς φυλάξοι νὰ πῆς τὴν σκάφην καὶ τὰ σύκα σύκα. Πρέπει μὲ λεπτότητα νὰ λέγων-

Η ΣΙΩΝ.

ται δλα και με τρόπον, και αυτὸν ἔτση με κάμνει νὰ σκάσω ἀπὸ τὸν θυμόν μου. Ἐγὼ τὸ ἕξεύρω πολὺ καλά, η γυναικά μου πειράχθηκε πολὺ διὰ τοὺς δλίγους ἐκείνους ἀστεῖσμούς μου, ἐνῷ χωρὶς νὰ ἀστεῖζεται κανεὶς εἶναι ἀδύνατον δλως διόλου νὰ διασκεδάσῃ: ἔπρεπεν, ἀδελφέ, και ἐγὼ νὰ τὰ χάσω, νὰ κλαύσω κι' ἐγὼ δι' αὐτὰ τὰ μυθιστορικὰ τοῦ φίλου μου πράγματα και νὰ μὴ τολμήσω νὰ προσθέσω εἰς τὴν διήγησίν του μερικὰ πρακτικάτατα σχόλια; και τί μὲ τοῦτο; Μεταξὺ φίλων συγχωροῦνται τόσον μικρὰ πράγματα. Και τῇ ἀληθείᾳ, Φρέβεν, Σ' ἐνόμιζα ἐξυπνότερον ἀνθρωπον και δὲν ἤλπιζα διόλου νά Σε κακοφανῆ!“

„Αλλ' ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὄπιον ἀπηύθυνεν δι Βαρδῶνος τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, δὲν παρεκάμητο πλέον μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων. Ο Φρέβεν περιίλυπος ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἑαυτον και τὸν κόσμον καταρώμενος. Δὲν ἤδυνατο να ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην σκηνήν, διότι η καρδία του ἐσφιγγεν διὰ τὴν πρόστυχον διαγωγὴν τοῦ φίλου του και το αἰφνίδιον τῆς Ἰωσηφίνας πάθημα και η μεγάλη συγκίνησίς του ἐδίωκε πᾶσαν φρόνιμον περὶ τῶν πραγμάτων σκέψιν.

„Και αὐτὴ λοιπὸν δέν με πιστεύει“, ἔλεγε τεθλιψμένος καθ' ἑαυτόν, „και θὰ δώσῃ μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τοὺς μηδαμινοὺς λόγους τοῦ συζύγου της παρὰ εἰς τὴν ἀφελῆ και ἀπέριττον διήγησίν μου; Και τί ἐσήμανον ἐκεῖνα τα βλέμματα, μὲ τὰ ὄποια μ' ἔβλεπεν καθ' ὅλον τὰ διαστήματα τῆς ἀφηγησέως μου; Πῶς αὐτὸν τὸ συμβεβηκὸς τὴν συνεκίνησε τόσον, ᾧτε νὰ ὡχριάσῃ και νὰ τρέμῃ; Πραγματικῶς ἄρα γε συμπαθεῖ πρὸς ἐμέ; Πράγματι ἐπειράχθη ἐκ τῶν χλευασμῶν τοῦ φίλου μου, ὅτις τῇ ἀληθείᾳ ἤθελεν νά με ἐξευτελίσῃ; Και τί ἤθελεν ὅταν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, ὅταν ἤθελησε νὰ διμιλήσῃ; Ἡθελεν ἄρα γε διμιλοῦσα να δώσῃ οἰονδήποτε πέρας εἰς τὰς ἀδιακρίτους παρατηρήσεις τοῦ Φάλδνερ, η ἤθελε τάχα και νά με ὑπερασπίσῃ;“

Ταῦτα διαλογίζόμενος διεσκέλιζε παραφόρως τὸ δωμάτιον, ὅτε τα βλέμματά του ἐπεσαν ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου τῆς γυνωστῆς εἰκόνος, τὴν δοπίαν ἐξετύλιξε και ἐθεώρησε μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

„Διατέ διμως ἐγὼ νὰ παρασυρθῶ ἐξ αἰδημοσύνης και ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὄποιοι βέβαια οὐδὲν ἐξ ὅλων τούτων ἐννοοῦσι και νὰ διμιλήσω περὶ πραγμάτων, τὰ ὄποια ὅλως ξένα εἶναι πρὸς αὐτούς; Οὕτοι βέβαια προτιμῶσι πᾶν ὅτι εἶναι σύμφωνον μὲ τας προετύχους ἰδέας των, πᾶν δὲ τὸ αἰρόμενον ὑπεράνω αὐτῶν εὑρίσκουσιν ἐναντίον τοῦ φυσικοῦ. Πῶς κατεδέχθην νὰ διμιλήσω, κόρη μου, περὶ τῆς μορφῆς Σου, περὶ τῶν γλυκυτάτων αὐτῶν χειλέων Σου πρὸς αὐτούς; Πόσον εἴσαι εὐγενεστέρα ἐν τῇ πτωχείᾳ Σου τούτων τῶν κοινοτάτων ἀνθρώπων, οἱ ὄποιοι ἐξ ἀκοῆς μόνον γνωρίζουσι τὴν ἀληθινὴν ἀδηλιότητα και τὴν αἰδημονα πενίαν, οἱ ὄποιοι πᾶσαν ἀρετὴν, ήτις εἶναι ἀκατανόητος παρ' αὐτῶν, θεωροῦσιν ὡς μῦθον. Ποῦ εἴσαι ἄρα γε τώρα, κόρη μου; Ἐνθυμεῖσαι ἄρα γε τὸν φίλον Σου και τὰς νύκτας ἐκείνας, ὅτε τόσον εὐδάκμων Σὲ συνήντων;“

Ἐδάκρυσαν οἱ δρψαλμοί του ἐπὶ τῇ διακρεῖ τῆς εἰκόνος θέα, και τῇ ἰδέᾳ, διτι τόσον ἥδηκήμη σήμερον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ ταλαιπωρον ἐκεῖνο πλάσμα. Ἡθελε νὰ πρατηρῇ τὰ δάκρυά του, ἀλλ' αὐτὰ ἐπλημμύρουν ἐκ τῶν δρψαλμῶν του. Φύσει δ' δ Φρέβεν κατέρρθου νὰ πρύπτῃ τὸν πόνον του ἐπὶ μακρὸν, ἀλλὰ στιγματικά, ως η παροῦσα, καθ' ήν τοσαῦται διμοῦ ἀναμνήσεις ἐπέρχοντο εἰς τὸν

νοῦν του και η ἔλλειψις πάσης ἐλπίδος καθίστα ταύτας πικροτάτας, ἐμεγάλυνον τὴν ὁδύνην του και τὸ πάθος του ἐζήτει ταχεῖαν διέξοδον.

XXVII.

Ἐπισκοπῶν τὴν ἐπαύριον δ Φρέβεν τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας ἐδυσκολεύετο ν' ἀποφασίσῃ ἢν ἔπρεπε καλλίτερα ν' ἀφίσῃ ἀμέσως τώρα τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, ἐνθα πᾶσα μακροτέρα διατριβὴ θὰ τὸν ἐξέθετε πιθανῶς εἰς τοιαῦτα δυσάρεστα πράγματα συγγνότερον, ἀλλ' αἰφνης ἥγοιςεν η θύρα και εἰςῆλθεν δι κύριος Φάλδνερ ἀθυμος και κατηγυμένος.

„Χθές τὸ βράδυ δὲν ἤλθεις εἰς τὸ τραπέζι, και σήμερα δὲν ἐφάνης ἀκόμα“, εἶπεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου και ἐπλησίας πρὸς τὸν Φρέβεν. „Ξεύρω, διτι εἴσαι θυμωμένος μαζῆ μου· εἴσαι διμώς φρόνιμος και θὰ με συγχωρήσῃς. Ολως διάλογου παράδοξα πράγματα συνέβησαν χθές· δλην τὴν ημέραν εἶχα πιὴ τόσο κρασί, ἐκόρωσε τὸ κεφάλι μου, και ητο ἀδύνατον πλέον βέβαια νὰ κρατηθῶ και ηρχισα νά Σε πειράζω· γνωρίζεις τὸ παλαιὸν ίδιωμά μου. Ἐπιμωρήθην διμως ἀρκετά, η συναναστροφὴ ἐτελείωσε τόσον ἀσχηματικός και δὲν θὰ παύσῃ τώρα δι κόσμος νὰ διμιλῇ διόλικηραις ἐβδομάδες διὰ τὸ σπίτι μου. Ελα τώρα και Σύ, και μή με ἀπελπίζης πειρισσότερο· ἔλα, γίνου ἔτση καλὸς ἵσαν προτητερα.“

„Ἀφησε, και μὴν ἀνακατόντης αὐτὴν τὴν ιστορίαν πειρισσότερον“, ὑπέλαβεν δ Φρέβεν σκυθρωπὸς προςφέρων αὐτῷ τὴν χεῖρα· „δὲν μ' ἀρέσει καθόλου νὰ διμιλῶ περὶ τοιούτων πραγμάτων· αὔριον διμως ἐγὼ φεύγω· ἐδῶ δὲν μένω ούτε μίαν στιγμὴν πειρισσότερον.“

„Ελα δά, μὴ γίνεσαι τρελός!“ ἀνεφώνησεν δ Φάλδνερ μὴν ἀναμένων βέβαια τοιαύτην παρὰ τοῦ φίλου του ἀπάντησιν και ἐκπεπληγμένος. „Ἐτση φεύγουνε οἱ ἀνθρωποι διὰ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ φιλικό τους σπίτι; Καλέ, ἐγὼ τώλεγα πάντοτε, διτι εἴσαι ἔνας θερμοκεφαλος ἀνθρωπος. Ελα, και δὲν είνε τίποτε· ἔπειτα μὲ ὑπερσχέδηνς, διτι θὰ περιμείνης τὰς ἐπιστολὰς τοῦ φίλου Σου έκεινου και, συγγενοῦς μας Δόν. Οχι δὲν θὰ μοῦ φύγης· διὰ τοὺς ζένους δὲν πρέπει διόλογο νά Σε μέλλῃ· δλοι, και μάλιστα αἱ γυναικες, ἐπεπληγέαν ἐμένα μὲ τὸ παραπάνω, δλοι Σ' ἐδικαίωσαν και είπαν διτι εἰς ὅλα ἐγὼ πταίω.“

„Πῶς πέρασεν η γυναικά Σου;“ ήρωτησεν δ Φρέβεν διὰ νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους η περὶ τῶν χθεσινῶν διμιλία.

„Ἐγεινε καλά, φίλε μου· ἐκείνη εἶχε τρομάξει μόνον δλίγον, διότι ἐφοβήθη μήπως πιασθῶμεν σπουδαῖα. Σὲ περιμένει μάλιστα κάτω εἰς τὸ πρόγευμα· ἔλα τώρα μαζῆ μου ἐς τὰς φρόνιμος ποῦ εἴσαι και μήν ἀκοῦς κανένα ἀλλον. Εγὼ διμως πρέπει νὰ πάγω στὸ χωράφι, και μήν Σε κακοφαίνεται, δ μῆλος θ' ἀρχίσῃ σήμερα νὰ δουλεύῃ. Λοιπὸν ἀγαπήσαμε πάλιν, ε;“

„Καλά, καλά!“ εἶπεν δ νεανίας δλίγον θυμωμένος. „Σὲ εἴπα, νὰ μὴν ἀνακατόντης τὴν χθεσινὴν ιστορίαν. Και ηκολούθησε τὸν Φάλδνερ ὑπὸ παραδόξων, και εἰς αὐτὸν ἀνακαταλίπτων, αἰσθημάτων κατεχόμενος, δ δὲ κύριος οἰκοδεσπότης ὑπερέχαιρεν ἐπὶ τῇ ταχίστῃ μετὰ τοῦ ζένου του συνδιαλλαγῆ, και πρεστρεζεν αὐτοῦ, κατερχομένου τὴν κλιμακα, και ἐν σπουδῇ ἀνεκοίνωσε πρὸς τὴν σύζυγόν του διτι δλα τὰ ἐδιώρθωσε και ἀνευ χρονοτριβῆς ἀνεχώρησεν εἰς τοὺς ἀγρούς του διὰ νὰ παραστατήσῃ εἰς τὴν πρώτην τοῦ μύλου του χρησιμοποίησιν.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἐπεται συνέχεια.)